

מקרבים ואשר יביאם מתי ואיך מותר לשמש בשכלם, ולא תהי' עדת ד' כצאן אשר אין „להם” רועה, שלהם בעצמם ובקרבים אין רועה, רק אל קרבים ואל פנימית כ"א יכנס הרועה ויחזק אמונתם בד' ועי"ז גם את ישועתם יקרב.

פ ר ש ת ת צ א

1734567

כי תצא למלחמה וכו' ונתנו ד' אלוֹקִיךָ בידִיךָ ושבִית שְׁבִי, כי אֵיתָא מִהַה־קֵּ אִישׁ אֱלֹקֵי הַמְּגִיד הַגְּדוֹל זְצוּק־לֵ"ה עַה־פֵּ אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם, שְׁכַהֵן הוּא בְּחַי' חֶסֶד, אַתָּה, זֹאת שִׁיכּוֹל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי לֵאמֹר לְד' בְּרוּךְ אַתָּה, זֶהוּ חֶסֶד מִד', עַכ"ל הֵק', כִּי אַתָּה נֹכַח, הוּ"א נֹסֵת, וְכִשְׁתִּקְנוּ לָנוּ אֲנִשְׁכַּה־ג לֹמֵר בְּבִרְכוֹת וּתְפִילוֹת לְד' בְּלִשׁוֹן אַתָּה בְּשֵׁם וּמַלְכוּת, בְּטַח פּוֹעֲלִים בְּדִיבּוּרִים אֵלוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגִלוֹת אֱלֹקֵיךָ עַד שִׁיחִי ד' לְנוֹכַח לָנוּ מִמֶּשׁ, וְנוֹכַח בְּאֵמַת לֵאמֹר אַתָּה, וְלֹא תֵהָא בְּרַכָּה לְבַטְלָה ח"ו.

וְזֶה שֶׁאֵיתָא בְּסִפְ"ק שְׁכֵמוֹ שֶׁהַתְּפִילָה צְרִיכָה לְתוֹרָה כַּמֶּשֶׁשׁ הַפ' מִסִּיר אֲזַנּוֹ מִשְׁמוֹעַ תּוֹרָה גַּם תְּפִילָתוֹ תּוֹעֵבָה, כֵּן גַּם הַתּוֹרָה צְרִיכָה לְתְּפִילָה, וְלִהַנ"ל כִּי אֲנִי אֹמְרִים בְּרוּךְ וְכו' הַמְּלַמֵּד תּוֹרָה לַעֲמוֹ יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ לְהַעֲמֵם כֻּלּוֹ, אֲבָל שִׁילְמַד גַּם עִם כָּל אִישׁ פְּרִטִי וְיִדְבֵּר אֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, צְרִיךְ כ"א לַפְּעוֹל זֹאת, וּבְרִישׁ וְיִקְרָא פְּרִשְׁ"י קוֹל לֹ קוֹל אֱלֹהֵי מֹשֶׁה שָׁמַע וְכָל יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ, הֵינּוּ מִשְׁרִי שָׁמַע גַּם הַקּוֹל לֹ קוֹל אֱלֹהֵי גַם בִּיחּוּד וּבְפְרִטִיּוֹת אֱלֹהֵי, וְכָל יִשְׂרָאֵל אִף שֶׁד' מְלַמֵּד עִמָּהֶם אֵינּוּ לֹ וְאֱלֹהֵי בְּפְרִטִיּוֹת רַק מְלַמֵּד תּוֹרָה לַעֲמוֹ, לְהַכֵּלל יִשְׂרָאֵל כֻּלּוֹ, וְצְרִיךְ כ"א לַפְּעֹל שֶׁד' יִדְבֵּר אֱלֹהֵי גַם בְּפְרִטִיּוֹת כַּנ"ל.

וְאֵיךְ פּוֹעֲלִים זֹאת ע"י הַתְּפִילָה שֶׁאֹמֵר אַתָּה וּפּוֹעֵל הַתְּגִלוֹת אֱלֹקֵיךָ אֱלֹהֵי לְנוֹכַח אֲזַד' מְדַבֵּר אֱלֹהֵי וּמְלַמְדוֹ תּוֹרָה בְּפְרִטִיּוֹת ג"כ בְּלִשׁוֹן אַתָּה בְּנוֹכַח, וְרוֹאֵה וּמְשִׁיג כ"א חֶלֶק תּוֹרָתוֹ מִהַ שֶׁד' מְדַבֵּר אֱלֹהֵי וּמְלַמְדוֹ שֶׁאֵינּוּ זוֹלָתוֹ מְשִׁיג, וְזוֹלָתוֹ מְשִׁיג מִהַ שֶׁהוּא אֵינּוּ מְשִׁיג, וְכֵמוֹ שֶׁאֵיתָא בְּסִפְ"ק מֵאוֹר וְשִׁמְשׁ עַל סוּד ד' לִירֵאִי, שֶׁלֹא לִימוּד הַקְּבִלָה לְבַד הוּא סוּד, כִּיּוֹן שֶׁכְּתוּבָה בְּסִפְרִים וְיִכּוּלִים לְלַמְדָה, רַק הַשְּׁגַת אֱלֹקֵיךָ ית' שְׁכ"א מְשִׁיג מִהַ שֶׁאֵינּוּ זוֹלָתוֹ מְשִׁיג, וְכ"א מִהַ שֶׁמְשִׁיג מֵאַלְקוֹתוֹ ית' וְאֵינּוּ יִכּוֹל

(להסביר) להבין לזולתו נקרא סוד עכ"ל הק', זה אפשר להשיג ע"י התפילה כשפועל בה שיעמוד הוא נוכח ד' וידבר אליו בלשון אתה וגם ד' ידבר אליו בפרטיות בלשון אתה כנ"ל, אבל שיפעלו דבורינו אשר בלשון נוכח, התגלות אלוקית של נוכח, צריך האיש המדבר בתפילה להתגלה מקודם בדיבורי תפילתו, היינו שעצמותו ימצא בהדיבורים של תפילתו, ואז כמים הפנים אל פנים פועל גם בחי' התגלותו ית' שיהא נוכחו, ואפילו כשתפילתו של האיש היא מקירות לבו ע"י צרה ר"ל, מ"מ כיון שנפשו משתפכת ונמצאת בדיבורי התפילה כבר פועל התגלות של נוכח גם אליו בפרטיות.

אוצר החכמה

וזה כי תצא למלחמה על אויביך אפילו רק משום מלחמה וגם מלחמת הרשות היא, אז כיון שצר לך עתה ומתפלל אתה מקירות לבך, ונתנו ה' אלקיך בדיך, זאת יתן לך ד' שיהי' אלוקיך, בחי' אלוקית יהי' שלך בפרטיות, ושבית שביו, כי ישראל מבקשים השיבנו ד' אליך שד' ישיב אותנו אליו, והוא ית' אומר שובה אלי כנודע, ובהתגלות פרטיות זו אתה פועל רשבת שביו שתשוב מה שהוא ית' צריך לשוב היינו שישב אתכם אליו.

פרשת תבוא

1234567

השקיפה ממעון קדשך וברך את עמך ישראל.

איתא בגמרא סנהדרין נ"ט ע"ב דתניא רשב"א אומר חבל על שמש גדול שאבד מן העולם שאלמלא נתקלל נחש, כאו"א מישראל היו מזומנים לו שני נחשים טובים אחד משגרו לצפון ואחד משגרו לדרום להביא לו סנדלפונים טובים ומרגליות טובות וכו', שעפ"פ ק"ל למה דוקא הנחש שממנו כל הרעה יצאה הי' שליח כ"כ טוב לישראל, ולמה אין טובה כזו יוצאת מן שאר הבהמות וחיות, ואם מפני שכשנתקלל הנחש גם הם נתקללו עמו, אי"כ עכ"פ למה לא אמרה הגמרא אלמלא נתקלל הנחש היו כל הבהמות וחיות מביאות לנו אבנים טובות ומרגליות רק על הנחש דוקא אמרה.

ואפשר כי איתא בירושלמי פאה פ"א ה"א אומרים לנחש וכו' מה הנני' לך שאתה נושך, ארי' טורף ואוכל זאב טורף